

Het verhaal van de schildpadjes

Dit verhaal gaat over een schoolpsycholoog, Laura, die de laatste Tijd erg hard heeft gewerkt. Er waren verschillende vernieuwingen doorgevoerd in de school, de inspectie was langs geweest en zo waren er verschillende zaken die veel aandacht hadden gevraagd. En nu was ze moe, zo moe dat ze toe was aan een beetje rust. Gelukkig stond de vakantie voor de deur en ze besloot om een reis uit te zoeken naar een rustige plek, zodat ze alles eens van zich af kon zetten. Bij een reisbureau haalde Laura enkele reisgidsen op en haar keus was snel gemaakt. Ze koos een reis naar een fantastisch resort op een prachtig eiland, midden in een blauwe zee, met veel zon. Het resort bestond uit een aantal bungalows in een grote tuin met tropische begroeiing tegen een berghelling. Het park bood uitzicht op een rustig en groot zandstrand.

En eindelijk was het zover: met twee koffers kwam ze na een lange vlucht aan op het eiland. Gelukkig werd ze van het vliegveld opgehaald door de eigenaar van het resort, Miguel. Miguel toonde zich een charmante gastheer; hij vroeg hoe haar vlucht was geweest en droeg beide koffers in de auto. Na tien minuten rijden kwamen ze aan bij het resort. Het laatste stuk naar haar gehuurde bungalow moest te voet worden afgelegd. Het was nog een hele klim om de koffers naar boven te brengen. Het pad liep als een lange trap omhoog en ze bedacht zich dat op zo'n moment rolkoffers niet echt handig zijn. Maar gelukkig hielp Miguel om de koffers te dragen. Eindelijk stond Laura dan op het terras van haar gehuurde bungalow en ze keek uit over de blauwe zee. Miguel bracht haar vervolgens een heerlijke cocktail.

Hij was erg attent, bracht zachte kussens in de luie stoelen die op het terras stonden. Hij liet weten dat ze een week lang nergens aan hoefde te denken. Alle maaltijden zou hij verzorgen en de omgeving zou alle gelegenheid bieden om tot rust te komen. Hij zou meteen beginnen aan een heerlijke maaltijd voor haar en ze werd over enkele uren verwacht aan het diner in het hoofdgebouw. 'U kunt genieten van het uitzicht op uw eigen terras, maar u heeft ook nog voldoende tijd om een prachtige wandeling te maken langs het strand. Het wordt pas over ongeveer twee uur avond, dus u hebt nog tijd genoeg.'

Laura vond dit laatste een goed idee en ze bedacht hoe heerlijk het zou zijn om een poosje rustig op het strand te zitten, uitkijkend over de blauwe zee. Ze daalde de lange trap langs de berghelling af en kwam uit op het prachtige strand. Ze koos een fijn plekje uit, onder een palmboom zodat ze in de schaduw kon genieten van de zee. De zee

was kalm en kabbelde over het Witte zand van het strand. Nadat ze zo een tijdje had gezeten zag ze opeens een eindje verderop iets bewegen in het wufte zand van het strand. Ze was erg nieuwsgierig en ging voorzichtig kijken. En tot haar grote verbazing zag ze een klein kopje verschijnen uit het zand. Het was een klein schildpadje dat zich probeerde te bevrijden uit het ei. Het kopje stak net boven het zand uit en Laura zag hoe het schildpadje bewoog om uit het ei te kruipen. Het leek of hij er de grootste moeite mee had. Het kopje strekte zich en probeerde over het strand uit te kijken. Opeens verdween het weer in het ei, maar een poosje later kwam het kopje weer omhoog. Laura bedacht dat het schildpadje het wel erg moeilijk had om uit het ei te komen'. Heel voorzichtig probeerde ze het ei een beetje weg te halen zodat het schildpadje iets meer ruimte had. Nu wist Laura niet of schildpadjes erg schuw of kwetsbaar waren en daarom was ze erg voorzichtig. Beetje bij beetje maakte ze het gat in het zand wat groter zodat het schildpadje meer ruimte kreeg om uit het ei te kruipen. En ja hoor, het schildpadje kroop met haar hulp uit het ei én waggelde meteen richting zee over het strand. En terwijl Laura genoot van het waggelende schildpadje zag ze opeens weer iets bewegen in het zand. En kijk een eindje vóórder nog iets! Overall kwamen kleine schildpadkopjes uit het zand, ze strekten hun nekjes en verdwenen weer in het ei. Laura ging kijken en zag hoe de schildpadjes allemaal leken te worstelen om uit het ei te komen. Met dezelfde voorzichtigheid als bij het eerste schildpadje hielp ze ook de andere schildpadjes om uit het ei te komen. De één na de ander waggelde een poosje later over het strand richting zee. Er kwamen er steeds meer: het leken er wel honderd. Laura was erg druk, nauwelijks had ze een schildpadje bevrijd of er kwamen meer kopjes tevoorschijn uit het zand. Ze genoot erg van het bevrijden van de schildpadjes uit hun ei.

Ze was er zo mee bezig dat ze eerst helemaal niet in de gaten had dat er schaduwen over het strand verschenen. Ze keek omhoog en ze zag grote roofvogels met uitgespreide vleugels over het strand vliegen. Tot haar ontzetting zag ze hoe ze opeens naar beneden doken en een schildpadje mee pikten. Er verschenen nog meer vogels en allemaal doken ze naar beneden op zoek naar hun prooi: het ene na het andere schildpadje verdween in hun klauwen. Laura raakte helemaal van slag en met wapperende armen probeerde ze de vogels weg te jagen. Ze wilde uit alle macht de schildpadjes beschermen voor hun klauwen. Maar ze kon niet voorkomen dat de vogels naar beneden bleven duiken en de schildpadjes waren

een makkelijke prooi. Gelukkig bereikte toch ook nog een flink aantal schildpadjes de zee.

De rust keerde terug op het strand en Laura was moe van het wapperen en schreeuwen naar de vogels. Ze was ook verdrietig omdat zo veel schildpadjes voer voor roofvogels waren geworden. Uitgeput liep ze terug naar haar bungalow, de trap omhoog. Daar stond Miguel, haar gastheer al op haar te wachten. 'U bent precies op tijd, het wordt al bijna avond en de maaltijd staat klaar' zei hij. Hij zag dat ze erg moe was en vroeg bezorgd of het wel goed met haar ging, misschien wilde ze liever rusten in plaats van eten.

Laura kon haar tranen nauwelijks bedwingen toen ze haar verhaal vertelde: over hoe ze opeens schildpadjes uit het ei zag komen, wel honderd tegelijk en dat er opeens roofvogels kwamen die de schildpadjes opaten. En hoe ze uit alle macht had geprobeerd om de vogels weg te jagen maar dat het haar niet was gelukt om alle schildpadjes te redden.

'Wat vreemd,' zei Miguel. 'Gewoonlijk hoeft u zich helemaal geen zorgen te maken. Schildpadjes zijn namelijk heel slim. Er komt altijd eerst één schildpadje uit het ei. Deze kijkt rond en als hij denkt dat het niet veilig is kruipt hij terug in het ei. Na een poosje kijkt hij weer en als het nog steeds licht is kan hij zo weer terug kruipen. Weet u, schildpadjes weten wanneer de roofvogels komen, namelijk vlak voordat de avond valt. Wanneer het eerste schildpadje uit het ei is gekropen en de avond is echt gevallen dan is het grootste gevaar voorbij. Hij geeft dan met geluidjes een sein. Dat betekent dat het veilig is en dat de andere schildpadjes ook uit het ei kunnen kruipen. Dus zolang dat eerste schildpadje niet helemaal uit het ei komt, kan er niet zoveel gebeuren. Als de avond is gevallen komen er veel minder roofvogels.' Laura zweeg. Ze had na deze avond veel om over na te denken.

Uit het boek:

Oplossingsgericht aan het werk met kinderen en jongeren van Corry Wolters